

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **Labrys, o. p. s., IČ 27573486**
se sídlem Mezi Školami 2321/95, Praha 13

proti **Akademie věd České republiky**
žalované: se sídlem Národní 1009/3, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v neuzavření smlouvy dle § 21 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Odůvodnění:**I.**

Základ sporu a předcházející soudní řízení; obsah žaloby a vyjádření žalovaného

1. Žalobce podal k zdejšímu soudu žalobu, kterou původně označil jako žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu; nečinnost měla spočívat v neuzavření smlouvy dle § 21 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, dle něhož *ministerstvo kultury může na žádost v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd České republiky povolit provádění archeologických výzkumů vysokým školám, pokud je provádějí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzeím nebo jiným organizacím, popřípadě fyzické osobě, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady (dále jen "oprávněná organizace"). Oprávněná organizace uzavírá s Akademií věd České republiky dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů.*
2. Žalobce uvedl, že je na základě povolení Ministerstva kultury ze dne 29. 9. 2006, č. j. 7950/2006 oprávněn k provádění archeologických výzkumů podle § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči. V povolení je stanoveno, že po nabytí právní moci povolení uzavře oprávněná organizace dle § 21 odst. 2 uvedeného zákona dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů s Akademií věd České republiky. Naposledy žalovaná s žalobcem uzavřela tuto dohodu dne 28. 5. 2014 na dobu 1 roku. Měsíc před vypršením účinnosti této dohody žalobce požádal žalovanou o uzavření nové dohody, což však žalovaná s odkazem na údajné neplnění povinností žalobce vyplývajících z předchozích dohod odmítla. Žalobce podrobně zmínil korespondenci probíhající mezi ním a žalovanou, uvedl, že dne 22. 9. 2015 žalovanou opětovně požádal o uzavření dohody o rozsahu a podmínkách archeologických výzkumů a předložil jí text dohody, na což žalovaná nereagovala, a proto žalobce dne 7. 10. 2015 podal k Ministerstvu kultury jako nadřízenému orgánu žalované návrh na opatření proti nečinnosti s požadavkem, aby ministerstvo dle § 80 odst. 4 písm. b) a dle § 170 správního řádu rozhodlo usnesením, jímž by byla dohoda o rozsahu a podmínkách archeologických výzkumů s žalobcem uzavřena. Ministerstvo ale přípisem ze dne 11. 11. 2015 žalobce vyrozumělo o tom, že jeho návrh odložilo, neboť mu nepřislouší příslušnou dohodu s žalobcem uzavřít a tuto dohodu musí s žalobcem uzavřít žalovaná. Žalobce následně žalovanou opakovaně žádal o uzavření uvedené dohody, což žalovaná odmítla s tím, že žalobce v mezidobí archeologický výzkum prováděl v rozporu se zákonem bez uzavřené dohody. S žalobcem byla zahájena dvě správní řízení pro porušení zákona prováděním archeologického výzkumu bez uzavřené dohody o rozsahu a podmínkách archeologických výzkumů, a byly mu uloženy pokuty snížené však Ministerstvem kultury v odvolacím řízení na 1 000 Kč, přičemž ministerstvo poukázalo na zásadu legitimního očekávání a na to, že zákon o státní památkové péči však vůli AV ČR dohodu uzavřít výslovně předpokládá, neboť nezakotvuje možnost uzavření dohody odmítnout. Jestliže žadatel získá dané povolení (povolení udělení ministerstvem po dohodě s AV ČR), pak uzavírá dohodu s žalovanou, která ale není dalším povolením činnosti oprávněné organizace a žalovaná tak měla v přiměřeném čase ve smyslu § 6 odst. 1 správního řádu s žalobcem dohodu uzavřít.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

3. Žalovaná je však nečinná, nekomunikuje s žalobcem, neuvědomuje si, že je v pozici správního orgánu a její jednání nebo rozhodnutí by mělo splňovat požadavky na taková rozhodnutí. Zákon předpokládá, že každá organizace s platným povolením ministerstva uzavře tuto dohodu upřesňující parametry provádění archeologických výzkumů. Odmítnutí jejího uzavření je v rozporu s veřejným zájmem, čím dochází k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. V zákoně není upravena možnost odmítnutí uzavření dohody, proto takový postup orgánu veřejné moci vůbec není možný. Žalobce obdržel od ministerstva příslušné povolení na dobu neurčitou, následně s AV ČR uzavřel dohodu a v souladu s těmito dokumenty prováděla činnost poté, co investoval nemalé prostředky do odborného a technického zázemí. Dohody s AV ČR uzavíral v dobré víře, že jeho právo na provádění archeologických výzkumů založené povolením ministerstva nebude dotčeno; předpokládal, že platnost dohody s AV ČR bude prodloužena, či že bude uzavřena dohoda nová. Žalovaná tedy porušila zásadu ochrany dobré víry a nejednala v souladu s platným povolením ministerstva kultury. Neuzavření nové dohody způsobuje žalobci značné škody.
4. Žalobce dále namítl, že se žalovaná nechala v rámci jednání s žalobcem zastupovat právní zástupkyní, což žalobce považuje za nepřipustné. Poukázal i na to, že při uzavření dřívějších dohod žalované nevadilo, že žalobce vykonával svou činnost i bez dohody, nyní to však je důvodem pro neuzavření dohody.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zejména uvedla, že dohoda o podmínkách provádění archeologických výzkumů dle § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči je veřejnoprávní smlouvou subordinační, k čemuž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 99/2011-73. Žalovaná vychází z toho, že při uzavírání uvedených dohod se nevede správní řízení a nevydává se správní rozhodnutí. Správní rozhodnutí je jednostranným mocenským projevem vůle správního orgánu, kdežto smlouva je úkonem dvoustranným, případně vícestranným, k jejímuž uzavření je zapotřebí shodný projev vůle smluvních stran. Z § 79 odst. 1 s. ř. s. je zřejmé, že správní soud je příslušný k rozhodování o ochraně proti nečinnosti pouze v případě, že k nečinnosti došlo v rámci správního řízení nebo při vydávání osvědčení. Jde o odlišnou situaci oproti správnímu řádu, který sice v § 80 rovněž upravuje ochranu proti nečinnosti pouze při vydávání rozhodnutí, avšak § 6 odst. 1 správního řádu rozšiřuje použití § 80 i na další činnosti správních orgánů. Protože ale soudní řád správní takovou úpravu neobsahuje, rozhodování o případné nečinnosti při dalších postupech správních orgánů soudům nenáleží. Ve věci uzavření či neuzavření dohody jako veřejnoprávní smlouvy subordinační se meritorní rozhodnutí ani osvědčení nevydává. Rozhodování o případné nečinnosti tedy nenáleží soudu, podaná žaloba je nepřipustná dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a žalovaná navrhuje její odmítnutí. V další části svého vyjádření žalovaná podrobně popsala skutečnosti, které předcházely žádosti žalobkyně o uzavření nové dohody, a svůj postup po podání této žádosti. Nesouhlasila s názorem, že by žalovaná byla povinna novou dohodu s žalobcem uzavřít za situace, kdy neplnil své povinnosti. Nemůže se tedy jednat o porušení zásady legitimního očekávání a zásady ochrany dobré víry. Neuzavření dohody s oprávněnou organizací, která porušuje povinnosti stanovené zákonem, není podle žalované ani porušením veřejného zájmu, naopak je s veřejným zájmem na ochraně archeologického dědictví v souladu. Pokud pak jde o opatření na ochranu proti nečinnosti požadované žalobkyní od Ministerstva kultury, je žalovaná toho názoru, že ministerstvo mohlo učinit opatření dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, tj. přikázat žalované, aby ve věci uzavření dohody konala, tj. nikoli

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dohodu uzavřela, ale aby jednala ve věci, což žalovaná ostatně i činila, když žalobkyni včetně uvedení důvodů sdělovala, že dohodu neuzavře.

6. Zdejší soud usnesením ze dne 10. 10. 2016, č. j. 5A 130/2016-28, žalobu odmítl s tím, že nečinnostní žalobou podle § 79 a násl. s. ř. s. se nelze domáhat uzavření veřejnoprávní smlouvy a že odmítnutí nabídky k uzavření dohody o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů zakládá spor z veřejnoprávní smlouvy, který má řešit nadřízený správní orgán (tj. Ministerstvo kultury), proti jehož rozhodnutí je teprve možná ochrana ve správním soudnictví.
7. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 1 As 292/2016. Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že se v případě odmítnutí uzavření dohody nejedná o nečinnost, ani o rozhodnutí v materiálním slova smyslu, proti němuž by žalobce mohl brojit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s., a proto v úvahu přichází pouze žaloba zásahová. Návazně pak Nejvyšší správní soud městskému soudu uložil, že *třeba i postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., vyjasní, čeho se stěžovatelka domáhá a zda se nejedná o žalobu na ochranu proti nezákonnému negativnímu zásahu.*
8. Zdejší soud proto žalobce vyzval, aby sdělil, žalobu jakého druhu podal a v závislosti na tom doplnil příslušné náležitosti.
9. Nato žalobce svou žalobu doplnil tak, že ji označuje jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Dále z § 21 odst. 2 zákona o památkové péči dovodil, že povolení provádět archeologické výzkumy může zájemce získat od Ministerstva kultury, které jej vydá po dohodě s žalovanou. Tímto se zájemce stává osobou oprávněnou provádět archeologické výzkumy. Oprávněná osoba následně uzavírá s žalovanou dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů, která slouží k zajištění určitého standardu provádění archeologických výzkumů a k zajištění aplikaci zásad ochrany historického a kulturního dědictví. Rozhodně se nejedná o další stupeň povolovacího řízení, a byť žalovaná zde vystupuje jako správní orgán, nejedná se o činnost nadřízeného správního orgánu vůči povolení Ministerstva kultury. Z citovaného ustanovení má žalobce za to, že žalovaná má povinnost uzavřít s žalobcem veřejnoprávní smlouvu. Měla by to být žalovaná, kdo v první řadě by měl usilovat o uzavření dohody a tím naplnit zákonná ustanovení. Smyslem dohody je zajistit ochranu historického dědictví a aplikovat jednotlivé aspekty vyplývající z mezinárodní úmluvy týkající se právě historického dědictví. Naopak žalovaná neuzavřením dohody a svým nekonáním porušuje zásady činnosti správních orgánů a překračuje rámec svých pravomocí. Pokud by chtěl zákonodárce svěřit žalované samostatnou rozhodovací pravomoc v rámci udělení povolení, pak by to jistě učinil. Zákon svěřil povolovací pravomoc ministerstvu, které po dohodě s žalovanou vydá povolení. Tím zákonodárce zakotvil výše uvedenou povinnost uzavřít dohodu. Nelze nekonáním žalované nahrazovat zákonné vymezení povolovacího procesu.
10. Žalobce bez uzavřené dohody o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů nemůže bez hrozby správního postihu provádět archeologické činnosti a nemůže se věnovat činnosti, pro kterou byl zřízen. Navíc je žalobce opakovaně vylučován z veřejných zakázek pro absenci předmětné dohody, ačkoli je stále držitelem platného povolení k provádění archeologických výzkumů. Právě v tomto tkví největší zásah do žalobcových práv; tím, že žalovaná svévolně překračuje své zákonné pravomoci, znemožňuje žalobci se svobodně účastnit volné soutěže v oblasti poskytování služeb – archeologických výzkumů, a tím se žalovaná dopouští nepřípustného zásahu do sféry

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

svobodné soutěže a trhu. To, že archeologie není klasickým podnikáním ve smyslu živnostenského zákona, neznamená, že nemá být způsobilým subjektem řádného transparentního výběrového řízení.

11. Žalobce navrhuje, aby zdejší soud rozhodl takto: Žalované se zakazuje, aby pokračovala v porušování žalobcova práva na provádění archeologických výzkumů spočívajícím v neuzavření dohody o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů dle § 21 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění a současně se žalované přikazuje, aby do 3 dní ode dne právní moci tohoto rozsudku obnovila stav před tímto zásahem.

II.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze posoudil věc na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 část věty před středníkem s. ř. s.).
13. Dne 8. 12. 2017 se u zdejšího soudu konalo jednání. Žalobce zdůraznil, že žalovaná zaujímá nerovný postoj vůči dotčeným subjektům, a poukázal na to, že existují i jiné subjekty, které nemají s žalovanou uzavřenou potřebnou smlouvu. Dle žalobce zní-li povolení ministerstva na dobu neurčitou, i dohody s žalovanou mají být uzavřeny na dobu neurčitou; pokud nebudou dohody plněny, má žalovaná navrhnout ministerstvu odnětí povolení. Žalovaná trvá na důvodech neuzavření dohody, jak je uvedla ve vyjádření k původnímu znění žaloby. Dále doplnila, že v červnu 2017 bylo zjištěno, že v případě žalobce z 48 nálezových zpráv bylo doloženo jen 18 a 30 zůstalo neodevzdáno. K těmto zjištěním předložila písemnou zprávu ředitele Archeologického ústavu J. M., přičemž tuto zprávu navrhla provést jako důkaz. Soud provedl důkaz předloženou listinou.
14. Žaloba není důvodná.
15. Soud nejdříve musel zodpovědět otázku, zda z právní úpravy, zejména z § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči vyplývá, že žalovaná je povinna vždy a za všech okolností uzavřít s každým subjektem, jenž obdržel povolení Ministerstva kultury k provádění archeologických výzkumů (tzv. oprávněná organizace), dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů. Shledal-li soud, že takovouto bezpodmínečnou povinnost žalovaná nemá, bylo třeba v dalším kroku posoudit, zda ob stojí důvody, na základě nichž žalovaná odpírá uzavření předmětné dohody.
16. Podle § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči, *Ministerstvo kultury může na žádost v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd České republiky povolit provádění archeologických výzkumů vysokým školám, pokud je provádějí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzeím nebo jiným organizacím, popřípadě fyzické osobě, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady (dále jen "oprávněná organizace"). Oprávněná organizace uzavírá s Akademií věd České republiky dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů.*
17. Oprávněnou organizací k provádění archeologických výzkumů je subjekt, který obdrží povolení udělené Ministerstvem kultury po jeho předchozí dohodě s Akademií věd České republiky. Žalobce toto povolení získal již v roce 2006. V něm je stanoveno, že *(i) po nabytí právní moci oprávněná organizace uzavře s žalovanou Akademií věd dohodu o rozsahu a*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podmínkách provádění archeologických výzkumů podle § 21 odst. 2 zákona o památkové péči, (ii) oprávněná organizace je povinna oznámit zahájení archeologických výzkumů Archeologickému ústavu Akademie věd ČR a podat mu o výsledcích těchto výzkumů zprávu, podle § 21 odst. 4 zákona o státní památkové péči a (iii) zahájení archeologických výzkumů na území prohlášeném za kulturní památku, národní kulturní památku, památkovou rezervaci nebo památkovou zónu oznámí oprávněná organizace národnímu památkovému ústavu, jemuž také podá zprávu o jeho výsledcích.

18. Z výše uvedeného je patrné, že povolení udělené žalobci neobsahuje v podrobnostech práva a povinnosti žalobce (v této otázce odkazuje na budoucí dohodu s žalovanou) a v obecnosti konstatuje zákonem stanovenou oznamovací povinnost žalobce vůči orgánům na úseku státní památkové péče, příp. povinnost žalobce předkládat zprávy o výsledcích své činnosti.
19. Žalobce uzavřel s žalovanou na základě výše uvedeného povolení Ministerstva kultury postupně celkem tři dohody o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů, poslední z nich byla na dobu jednoho roku uzavřena dne 28. 5. 2014. Opakovaná výzva žalobce k opětovnému uzavření (v pořadí již čtvrté) dohody byla žalovanou odmítnuta.
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 99/2011-73 (č. 2599/2012 Sb. NSS), dohoda o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů dle § 21 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, uzavíraná mezi oprávněnou organizací a Akademií věd České republiky je veřejnoprávní smlouvou subordinační ve smyslu § 161 správního řádu z roku 2004.
21. Zdejší soud se předně ztotožňuje s žalobcem, že zákon o státní památkové péči neobsahuje žádné podrobnosti o uzavírání předmětné subordinační veřejnoprávní smlouvy. Z toho však nelze bez dalšího dovodit, že za takové situace má Akademie věd vždy povinnost veřejnoprávní smlouvu uzavřít s kterýmkoli navrhovatelem, byť by měl povolení Ministerstva kultury. Soud shledal, že výklad předestřený žalobcem má potenciál přinést závažné komplikace v oblasti archeologických výzkumů a může vést také až k absurdním důsledkům.
22. Dle žalobce každý držitel povolení má nárok na uzavření dohody s žalovanou. Takové interpretaci však nekoresponduje právní úprava odnímání povolení uděleného ministerstvem. Podle § 21 odst. 5 zákona o státní památkové péči *Ministerstvo kultury po dohodě s Akademií věd České republiky může odejmout povolení k provádění archeologických výzkumů oprávněné organizaci, která porušila podmínky, za kterých jí bylo povolení uděleno.* Důvody pro odnětí povolení mohou dle citované právní úpravy spočívat jen v porušení podmínek, za kterých bylo povolení uděleno. Právní názor žalobce by vedl k tomu, že až v takovém případě by návazná veřejnoprávní smlouva pozbyla účinnosti (v důsledku odnětí povolení), popřípadě by zanikl nárok na uzavření smlouvy nové. Za takového stavu by však nebylo možno vůbec řešit situace, kdy sice nedojde k porušení podmínek, za kterých bylo povolení uděleno (které nadto v zákoně nejsou nijak blíže upraveny), ale kdy bude docházet ze strany tzv. oprávněné organizace k závažnému porušování návazné veřejnoprávní smlouvy subordinační, tj. dohody o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů.
23. Výklad předestřený žalobcem by vedl též k situacím, že žalovaná by musela uzavírat předmětné dohody i tehdy, kdy by pomoc z externích zdrojů nebyla vůbec potřeba,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

popřípadě i tehdy, kdyby žalovaná z kapacitních či rozpočtových důvodů nebyla schopna pokrývat povinnosti, ke kterým se v předmětných dohodách standardně zavazuje (srov. čl. II bod 3 a čl. III bod 1 dohody mezi žalobcem a žalovanou ze dne 20. 10. 2006, čl. 6 dohody mezi žalobcem a žalovanou ze dne 23. 2. 2009, čl. 5 dohody mezi žalobcem a žalovanou ze dne 28. 5. 2014).

24. Lze uničit dílčí závěr, že výklad zastávaný žalobcem nepokládá soud za funkční a že na základě právě řečených důvodů uvážil, že na uzavření dohody o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů s žalovanou nemá tzv. oprávněná organizace právní nárok, resp. žalovaná nemá kontraktační povinnost. Žalobce nemá z týchž důvodů ani nárok na uzavření předmětné dohody se shodným časovým určením jako povolení ministerstva.
25. Následně zdejší soud přistoupil k posouzení, zda obстоjí důvody, na základě nichž žalovaná odpírá uzavření předmětné dohody.
26. Předmětná veřejnoprávní smlouva je – jak již bylo konstatováno – veřejnoprávní smlouvou subordinační. Jedna strana (Akademie věd) zde vystupuje ve vrchnostenské pozici. Za této situace, kdy sice žalovaná nemá kontraktační povinnost, se přesto v demokratickém právním státě musí pochybovat v určitých mantinelech, které jsou představovány především zákazem libovůle při výkonu veřejné moci. Jinými slovy, pokud žalovaná ve své vrchnostenské roli nehodlá na návrh k uzavření veřejnoprávní smlouvy reflektovat, musí mít k tomu dostatečné a individualizované důvody. Ty jsou v nyní posuzované věci řádně doloženy jednak obsahem správního spisu, jednak listinným důkazem provedeným při jednání.
27. Za prvé žalovaná spatřuje důvod pro neuzavření předmětné dohody v neplnění oznamovací povinnosti – žalobce nepředával včas zprávy o výsledcích své činnosti (nálezové zprávy). Dle žalované (citováno podle vyjádření k žalobě) *nálezová zpráva představuje poslední fázi archeologického výzkumu a teprve jejím odevzdání lze považovat archeologický výzkum za ukončený. V důsledku neodevzdání nebo nevypracování nálezové zprávy může dojít k významné redukci nebo ztrátě informací získaných při archeologickém výzkumu. Archeologický výzkum bez nálezové zprávy je de facto bezcenný a může znamenat i zbytečné vynaložení soukromých či státní prostředků, které mohou v některých případech dosáhnout výše až několika desítek milionů Kč. Náklady na vypracování nálezové zprávy jsou nedílnou součástí nákladů archeologického výzkumu a v případě oprávněných organizací je obvykle hradí stavebník. Náklady na vypracování nálezové zprávy tvoří 30-50 % celkových nákladů archeologického výzkumu.* Obsah správního spisu dokumentuje korespondenci mezi žalobcem a žalovanou a záznamy o jednáních uvnitř žalované, dle jejichž obsahu žalobce neplnil své povinnosti včas odevzdávat nálezové zprávy. Z písemné zprávy ředitele Archeologického ústavu AV ČR, která byla provedena při jednání jako důkaz, plyne, že k 25. 8. 2015 byl žalobce povinen dodat 48 nálezových zpráv, přičemž k 19. 6. 2017 jich dodal jen 18, ačkoli záchranné archeologické výzkumy, ke kterým neexistuje nálezová zpráva, byly ukončeny před 5-7 lety. K tomu je třeba dodat, že neplnění této své povinnosti, která plyne jak z dohod uzavřených s žalobcem, tak i z povolení ministerstva a především z § 21 odst. 4 zákona o státní památkové péči, žalobce nikterak nezpochybnil. Soud má za to, že důvod vymezený žalovanou jako neplnění oznamovací povinnosti ze strany žalobce je pro neuzavření předmětné dohody natolik konkrétní, individualizovaný a závažný, že postup žalované dostatečně legitimizuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

28. Za druhé žalovaná spatřuje důvod pro neuzavření předmětné dohody v tom, že po vypršení poslední z uzavřených smluv nadále žalobce prováděl archeologické práce, ačkoli takováto činnost již byla v rozporu se zákonem. Tento důvod je rovněž doložen obsahem správního spisu, jakož i listinným důkazem provedeným při jednání, v němž jsou souhrnně podchyceny archeologické výzkumy prováděné žalobcem bez uzavření předmětné dohody. I tento důvod soud považuje za zcela postačující pro odepření uzavřít předmětnou dohodu. Nakonec ani tento důvod žalobce nezpochybnil, toliko poukázal na to, že u jiných subjektů shodný nedostatek k neuzavření dohody nevede. Žalobce však v tomto směru zůstal jen v rovině tvrzení a existenci jím tvrzeného skutkového stavu neprokázal. Nadto, i kdyby tento důvod pro neuzavření předmětné dohody neobstál, stále zde zůstává jako zcela postačující důvod předchozí.
29. Lze shrnout, že žalovaná uvedla soudu a ještě předtím i žalobci dostatečné důvody, které její postup při neuzavření dohody o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů ospravedlňují. Soud dodává, že za situace, kdy žalobce porušoval své povinnosti (na čemž je právě založen odmítavý postup žalované) se nelze dovolávat porušení principů legitimního očekávání a dobré víry, neboť z porušování vlastních právních povinností nemůže dobrá víra povstat a nemůže být ani založeno očekávání, které by bylo možno nazvat legitimním; nelze se v takové situaci ani dovolávat veřejného zájmu, neboť veřejný zájem není spojován s porušováním právních povinností.
30. Pokud jde o námitku, že se žalovaná nechala v rámci jednání s žalobcem zastupovat právní zástupkyní, žalobce nijak nekonkretizuje, jak bylo tímto postupem přímo proti němu zasaženo, neboli jak byl tímto postupem zkrácen či poškozen. Za této situace žalobce nevytvořil soudu prostor tuto námitku ve smyslu § 82 s. ř. s. jakkoli uchopit a posoudit.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejích běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. prosince 2017

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.